



Lucie  
Bechynková

# Ženy zločinnu

Smrtelně nebezpečné  
ženy a jejich krvavé  
stopy v historii

**CPRESS**

# Ženy zločinu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.cpress.cz](http://www.cpress.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Lucie Bechynková**  
**Ženy zločinu – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

Ženy  
zločiny



Lucie  
Bechynková

# Ženy zločinnu



V knize, kterou právě držíte v ruce, jsem se snažila najít rovnováhu.

Rovnováhu mezi temnou a světlou stranou zločinu. I my ženy jsme občas schopné tak děsivých činů, až mě to samotnou při pátrání po příbězích pro Ženy zločinu překvapovalo.

Naštěstí ale existuje spousta žen, které se rozhodly vidět na světě i dobro a bojovat za ně na straně zákona. Mají za sebou mnoho zajímavých zkušeností a situací. Nejen o nich mi vyprávěly... A já jsem jim za to velmi vděčná.

I když na následujících stranách najdete zločin v nejsyrovější podobě, neztrácejte víru, dobro v nás pořád ještě je! Alespoň podle těch, kdo se ho snaží hájit každý den v rámci své profese.

Užijte si následující řádky...

**Lucie Bechyňková**





# Obsah

<b>RUTH ELLIS – Poslední žena popravená ve Velké Británii</b>	<b>11</b>
<i>Rozhovor s Helenou Kahnovou</i>	<b>20</b>
<b>ANNA PÍČOVÁ – Travička</b>	<b>39</b>
<i>Rozhovor s Ludmilou Čírtkovou</i>	<b>52</b>
<b>SHARON CARR – Ďáblova dcera</b>	<b>83</b>
<i>Rozhovor s Markétou Sailer</i>	<b>88</b>
<b>EMILIE BUČKOVÁ – Řezníková žena</b>	<b>105</b>
<i>Rozhovor s dozorkyní Janou</i>	<b>112</b>
<b>FRANTIŠKA VOLEJNÍKOVÁ – Vražda sekerou</b>	<b>131</b>
<i>Rozhovor s Gabrielou Slovákovou</i>	<b>140</b>
<b>LORENA BOBBITT – Agresor, nebo oběť?</b>	<b>181</b>



Ruth Ellis

# Poslední žena popravená ve Velké Británii

Příběh Ruth Ellis zůstane zapsán v historii Velké Británie tučným písmem. Narodila se 9. října 1926 v Rhyl ve Walesu, její matka Bertha Goethals byla belgickou válečnou uprchlicí a její otec Arthur Hornby (zvaný Andy) byl violoncellista pocházející z Manchesteru. Tihle dva se v roce 1920 vzali. Během manželství se jim narodilo šest dětí, přičemž Ruth byla v pořadí pátým dítětem. Ještě před jejím narozením si její otec změnil jméno na Neilson, Ruth se tak narodila už jako Neilson.

Podle knihy, kterou později napsala Ruthina starší sestra Muriel, rodina často neměla na jídlo a musela rozprodávat majetek, až nevladnula ani základní nábytek, a tak děti při jídle sedávaly na bednách od ovoce. Když byly Ruth tři roky, její otec dostal práci jako hudebník pro němé filmy, a tak se všichni přestěhovali do Hampshire. Éra zvukového filmu ale otce opět připravila o práci.

Rodinný život zásadně ovlivnila smrt Ruthina strýce Charlese, otcova dvojčete. Zemřel při nehodě na kole, srazil ho vlak. Toto neštěstí otce velmi poznamenalo, začal se měnit, být agresivní a odnášelo to jeho nejbližší okolí. Pro ránu nešel daleko, a navíc začal sexuálně zneužívat svoji dceru Muriel. Nejhorší na celé věci bylo, že matka dětí o zneužívání věděla, nijak ale nezakročila. Otcovo násilí vyvrcholilo těhotenstvím teprve čtrnáctileté Muriel. Skončil sice kvůli němu u výslechu na policii, ta však nakonec také nijak nezakročila. Bertha s Andyem začali Murielina syna vychovávat jako svého a tím se celá věc zametla pod koberec. Otec pak zaměřil svoji pozornost na Ruth. Ta se ale jen tak nedala. Možná tušila, že čas, kdy bude schopná odrážet otcovy útoky, se krátí... Každopádně ve 14 letech přestala chodit do školy a začala pracovat jako uvaděčka v kině.

Když pak v roce 1941 dostal její bratr Julian dovolenou a mohl opustit námořnictvo, přivezl domů představit svoji přítelkyni Ednu Turvey. Edna změnila Ruthin život od základů. Vedle ní Ruth dospěla a začala opravdu žít. Ale aby mohly dívky zažít opravdu velké věci, bylo potřeba se přestěhovat do velkého města, do Londýna. A protože tam právě kvůli práci bydlel Ruthin otec, vymyslely, že by mohly na začátku bydlet u něj a trochu se rozkoukat. Bohužel však změna prostředí Andyho nijak nezměnila. Začal si s Ednou románek. To mu ale nestačilo a stále obtěžoval i svou dceru. Přítrž všemu nakonec udělala matka Bertha, která se rozhodla přijet neohlášeně na návštěvu. Když přišla do jeho bytu, nachytala ho s Ednou „in flagranti“. Už měla všeho

dost a rozhodla se, že si manžela pěkně pohlídá a přestěhuje se do Londýna za ním.

Dívky si mezitím našly práci jako hostesky a „modelky“. Netrvalo dlouho, Ruth otěhotněla s ženatým vojákem Clarem Andreou McCallumem. Bylo jasné, že dítě porodí sama a bez partnera po boku, protože McCallum se rozhodně nehodlal rozvádět. 15. září přivedla na svět syna jménem Clare Andria Neilson, kterému ale říkala Andy, stejně jako se říkalo jejímu otci. Aby uživila sebe a dítě, o které se starala její matka, pracovala v továrnách nebo jako sekretářka. Taková práce ale nebyla moc dobře placená ani jí moc nebavila, a tak se stále poohlížela po novém místě.

Díky tomu, že s Ednou kdysi pracovala jako modelka aktů, dostala nabídku na práci v nočním klubu Court v Hampsteadu. Nové místo bylo mnohonásobně lépe placené než práce v úřadech. Neměla ale zrovna štěstí na nadřízeného, místní manažer totiž často nutil zaměstnankyně klubu k sexu.

Ruth pochopila, že sex táhne, a rozhodla se stát eskortní společnicí... Poskytovala kompletní služby, které si pod pojmem eskort můžeme představit. A tak netrvalo dlouho a Ruth s jedním ze svých klientů opět otěhotněla. Chtěla ale co nejrychleji zase pracovat a neměla zájem o další dítě, které by navíc porodila cizímu člověku. Tak se rozhodla podstoupit potrat ve třetím měsíci těhotenství. Nelegálně, samozřejmě. Ženy pracující ve stejném odvětví jako Ruth mívaly podobné trable, a tak nebyl problém najít někoho, kdo by jí potrat provedl.

8. listopadu 1950 se Ruth provdala za zubaře George Johnstona Ellise. Brali se v Tonbridge v Kentu. George byl starší, bylo

mu v té době 41 let a stejně jako Ruth už měl děti z předchozího vztahu. Zdál se být ideálním prototypem manžela, měl stále zaměstnání, dva syny a také už své zkušenosti. Ruth ale brzy zjistila, že se šeredně spletla, George holdoval pití a po svatbě začal být násilnický. Navíc trpěl utkvělou představou, že má jeho žena románek mimo manželství. Ruth jenom rok po svatbě porodila svoji první dceru, Georginu. Ještě jako těhotná ovšem získala roli ve filmu *Lady Godiva Rides Again*. Film ale neměl žádný velký ohlas a Ruth vzhledem ke svému stavu neměla moc času čekat, jak se její další filmová kariéra vyvine. Záhy po porodu začal George Ruth obviňovat, že dcera určitě není jeho a on ji rozhodně vychovávat nebude. Brzy se tedy rozešli a pak i rozvedli.

Ruth nezbylo než se opět vrátit ke svým rodičům a začít pracovat jako prostitutka. Její kontakty z Hollywoodu, které si nadělala během natáčení filmu, na ni ale nezapomínaly. Ruth byla velmi příčinnivá a nakonec se stala manažerkou nočního klubu *Little Club* v *Knightsbridge*. V té době se jí opravdu dařilo, byla krásná, uměla se postarat finančně o sebe i svoje děti a užívala si přízeň mužů i svých slavných přátel. Právě díky nim se seznámila s *Davidem Blakelym*, o tři roky mladším automobilovým závodníkem. Bohužel i on holdoval alkoholu víc, než bylo zdrávo. Ruth ale velmi miloval, a dokonce se kvůli ní rozešel se svojí tehdejší snoubenkou. Už po pár týdnech vztahu se navíc nastěhoval do Ruthina bytu, který měla jako manažerka přímo nad klubem. Ona ale nebyla šťastná, nebyla zamilovaná tak jako David. A tak když s ním otěhotněla (počtvrté v životě), opět podstoupila potrat.

Navíc se dvojice pustila do takzvaného volného vztahu, oba si tedy užívali známosti i s jinými lidmi. Závodníka po jejím boku střídal pilot Královského letectva Desmond Cussen, který bojoval ve druhé světové válce. Jeho válečné zážitky nejspíš poznamenaly jeho povahu, po návratu se stal účetním a nakonec ředitelem rodinné firmy obchodující s tabákem, působil solidním a vyklidněným dojmem. Ruth kvůli němu ale nedokázala Davida Blakelyho opustit. Dokonce se s Blakelym přestěhovala do nového bytu, kde chtěli začít znovu. Jenže Blakely byl násilnický čím dál víc a Ruth často bil.

Když v roce 1954 požádal Ruth o ruku, aby nežili jen tak vedle sebe, přijala. Dokonce se rozhodla, že je načase posunout vztah i dítětem. Otěhotněla a rozhodla se dítě donosit a rozšířit rodinu. Tentokrát se ale o potrat postaral sám David. Při jednom z mnoha napadení udeřil Ruth do břicha a ta o dítě nakonec přišla. A začala toho mít dost...

10. dubna 1955 se rozloučila s Desmondem Cussenem v jeho bytě a zavolala si taxík, aby ji odvezl do bytu manželského páru Davidových přátel. Když k nim ale dorazila, David už u nich nebyl. Rozhodla se vystoupit z taxíku a vyrazila k restauraci The Magdala, kam její partner často chodil. Okolo půl desáté večer tam skutečně přišel se svým kamarádem Clivem Gunnellem. Ruth si na začátku nevšiml.

Stála tiše na ulici a pak vykročila k Davidovi, který u svého auta hledal klíčky. Ruth zatím vytáhla z kabelky revolver Smith & Wesson a vystřelila. První střela ale Davida minula. Začal se rozhlížet, zjišťovat, co se děje. Uviděl, jak k němu kráčí Ruth se zbraní v ruce

a dál mačká poušť. Druhá rána ho srazila na zem. Ruth k němu došla a vystřelila ještě další tři rány. Celému incidentu přihlížel Clive Gunnell, kterého se následně Ruth naprosto klidně zeptala, jestli zavolá na policii.

Zavolal. Policie Ruth zatkla a David byl převezen do nemocnice, kde svým zraněním podlehl. Měl poraněná játra, střeva, plíce, průdušnici a aortu. Policie na místě zjistila, že Ruth vystřelila ještě šestou ránu. Ta se ale odrazila od země a zranila ženu, která procházela okolo. Trefila ji do ruky, následkem čehož pak tato trvale ztratila cit a hybnost v pravém palci.

Když Ruth přivezli na policejní stanici, nejevila žádné známky hysterie, naopak, byla ledově klidná. Byla umístěna do vazby, kde čekala na soud. Svoji vinu přiznala. I když se její právní zástupce snažil dvěma různými zdravotními posudky dosáhnout toho, aby byla prohlášena za nepřičetnou, nestalo se tak. Oba lékaři konstatovali, že je žena při smyslech a psychicky zdravá.

20. června 1955 stanula Ruth před soudem, ke zděšení svých obhájců měla na sobě sice decentní oblečení, ale čerstvě odbarvené vlasy na blond působily dost nápadně. Ruth se nesnažila vzbudit lítost, vypadala, jako by na vše rezignovala. Když se jí soudce ptal, co zamýšlela udělat, když se zbrání stála nad svým partnerem, s ledovým klidem odvětila, že držela v ruce zbraň a střelila, takže je zřejmé, že měla v úmyslu ho zabít.

Porotě trvalo 20 minut, než vynesla rozsudek, který zněl jednoznačně – vinna a odsouzena k trestu smrti oběšením. Ruth jejich verdikt nerozporovala, zatímco její rodina bila na poplach. Matka s právním zástupcem Johnem Bickfordem



napsali několikastránkový dopis tehdejšímu ministru vnitra Gwilymu Lloydovi Georgovi, ve kterém žádali odklad poprav, aby mohli najít dostatek důkazů pro snížení trestu. Ministr ale jejich prosbu zamítl. Sama Ruth si nepřála, aby někdo bojoval za její práva. Rozhodla se změnit právního zástupce, oslovila tak muže, kteří ji zastupovali při rozvodu, Simmonse a Mishcona. Ti se před návštěvou ve věznici sešli s Johnem Bickfordem, aby si sdělili informace. Bickford je nabádal, aby od Ruth zjistili, kde vzala zbraň, protože by se pak dala informace třeba nějak využít.

Bohužel ale Ruth prozradila, že zbraň jí dal její partner Cussen o víkendu před činem, naučil ji s ní zacházet, a dokonce ji odvezl na budoucí místo činu. To nebyly zrovna polehčující informace, naopak svědčily o tom, že Ruth svůj čin plánovala.

12. července 1955, den před svou popravou, sepsala Ruth závěť. Přece jen nechávala na světě dvě malé děti. Napsala také dopis Davidovým rodičům, že jejich syna milovala a stále miluje. Mezitím její dva právní zástupci jeli na ministerstvo vnitra, kde se snažili vyvolat další vyšetřování, ale ministr Lloyd George nakonec celou věc uzavřel s tím, že není co vyšetřovat. Policie dle něj udělala svoji práci dobře a vzhledem k tomu, že si žena zbraň opatřila předem a střílela na veřejnosti, byla hrozbou.

13. července 1955 před devátou hodinou ranní byla poprava vykonána. Ruth byla pohřbena v anonymním hrobě na pozemku věznice Holloway. V sedmdesátých letech ale byly ostatky pohřbených žen exhumovány a řádně pohřbeny. Ruth byla uložena na hřbitově u kostela sv. Marie v Amershamu v Buckinghamshire.

Na jejím náhrobku bylo jen „Ruth Hornby 1926–1955“. Náhrobek ovšem nakonec zničil její syn Andy.

Život Ruthiných dětí nebyl příliš hezký. Andymu bylo deset let, když byla jeho matka popravena. Georgině byly tři roky a skončila v pěstounské péči. Andy spáchal sebevraždu v roce 1982, Georgina zemřela v roce 2001 na rakovinu, bylo jí 50 let. Ani bývalý manžel Ruth o moc nepřežil, 2. srpna 1958 spáchal sebevraždu, oběsil se v hotelu.

Zajímavý byl dopad Ruthina příběhu na celou společnost. I když lidé všeobecně chápali, že byla vražedkyní, nezasloužila si dle nich tak tvrdý trest. Obzvlášť pokud by se bralo v potaz, že muž, kterého zabila, ji týral, a navíc po sobě zanechala dvě malé děti...

Slavné osobnosti i novináři bojovali za snížení Ruthina trestu a bouřili se i po jeho vykonání. Petici požadující milost podepsalo 50 tisíc lidí. Ani tak se ale nic nezměnilo. Obecný nesouhlas se stále platným trestem smrti ale sílil. Podle všeobecného mínění už nebylo třeba mít trestní právo jako v pravěku, také bylo poukázováno na to, že často dochází k chybám v rozsudcích, a k trestu smrti tak mohou být odsouzeni nevinní lidé. Přestože podle statistik se tou dobou trest smrti často odpouštěl, přece jen sem tam nějaká poprava provedena byla. Trest smrti byl nakonec ve Velké Británii zrušen v roce 1965.

Ruthin případ ale nedal lidem spát ani po roce 2000. Její spis se dostal na stůl zástupcům odvolacího soudu, kam ho doporučila Komise pro přezkoumání trestních případů. Soud ale odvolání zamítl, možná i celkem logicky, protože soud nemohl zpětně rozhodnout o tom, zda měla být popravena.

Poslední zmínka o Ruthině případu je z roku 2007, kdy byla premiérovi Gordonu Brownovi doručena petice za udělení milosti pro Ruth. Existují prý důkazy, které porota v soudním procesu nechtěla projednat a změnily by celý pohled na vraždu.

Revolver, kterým Ruth zabila svého partnera, je vystaven v Muzeu zločinu Metropolitní policie.

Ruth se stala poslední ženou oběšenou na území Velké Británie.